

KİMSE ENSEYİ KARARTMASIN, AY GECENİN KARANLIĞINDA DOĞAR DEMİŞTİK!..

Münir Aktolga
Aralık 2016

-Türkiye, 20.yy kalıntısı travmaların etkisiyle kafasını duvara vurdu; Türkiye'nin Osmanlıcı-İslamcı maceraları sona eriyor...

-PKK' nın 20.yy kalıntısı "devrim" anlayışı da duvara tosladı! Onlar da aynen Ermenilerin hatasına düştüler; Batı'lı ulus devlet politikalarına güvenerek Kürtlerin 21.yy yolculuğunun önünü kestiler...

Önce Türkiye'nin, 20.yy kalıntısı travmaların etkisiyle nasıl kafasını duvara vurduğunu, 21.yy da artık hiçbir rasyonalitesi kalmayan Osmanlıcı-İslamcı maceraların neden sona ermek üzere olduğunu ele alalım:

Aslında herşey çok açık! Türkiye Oyuna doğru yerden girmişti. Türkiye'nin, eski "Osmanlı mülkü" ülkelerde gelişen demokratik devrim mücadelelerine hem örnek, hem de destek olarak geliştirdiği politikalar başlangıçta son derece doğru idi. O günleri getirin gözünüzün önüne; Erdoğan'ın adı bile adeta bir demokrasi bayrağı gibi dalgalanıyordu bütün Ortadoğu'da!.. Bu konuda daha önceki bir yazımızda şöyle diyorduk¹:

"Mısır'da seçimle işbaşına gelmiş bir hükümete karşı darbe yapılmıştı ve Türkiye de buna karşı çıktı... Ne yani karşı çıkmasa mı idi?..."

Suriye'de Arap Baharı'ndan etkilenerek ayağa kalkan muhalefeti desteklemenin neresi yanlıştı? Dokuz yüz kilometre sınırının olduğu bir ülkede kendi halkının üzerine ateş açan bir diktatörü mü destekleyecekti Türkiye?..."

"E, o zaman madem ki bütün bu olaylar karşısında Türkiye'nin duruşu doğru idi, hata nerede o zaman, ne oldu da Dimyad'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olma noktasına" geldik, demir attık!... "Sıfır sorun", "değerli yalnızlık" falan derken nasıl oldu da sap gibi ortada kalıverdik"!..."

"Bunda tabi, tarihsel gelişim süreci içinde yaşanan ve henüz daha kendi içimizde hesaplaşarak aşamadığımız travmatik olayların da rolü büyük oldu... İçine girilen hareketli süreç (ele geçirilen Devleti ve sistemi yönetebilme, önüne çıkan acil sorunları çözebilme zorunluluğu) ergenlik döneminin kimlik oluşturma mekanizmasıyla içiçe geçince, AK Parti'nin temsil ettiği yeni doğan ve kendini arayan toplumsal bebek, bir anda, işin içinden çıkamamanın verdiği psikolojiyle kendini eski sistemin içinde anne rolünü oynayan o eski İslamcı-reaksiyoner duruşun koruyucu kanatları arasında buluverdi; öyle ki, aynı anda ele geçirdiğini-fethettiğini- sandığı Devlet tarafından fethedildiğini bile anlayamadı!!..."

¹ <http://www.marmarayerelhaber.com/Munir-AKTOLGA/45861-Turkiyenin-dis-politikasi-yanlis-mi-idi-ya-da-nerede-hata-yapildi>

Nasıl anlasındı ki, ne de olsa “Tanrının yeryüzündeki gölgesi durumunda olan” eski Devleti onlar alaşağı etmişlerdi. Böylesine kutsal bir işi ancak “göklerden gelen bir karar” uyarınca kutsal-Tanrısal bir güce sahip olan biri başarabilirdi. İşte, “Lider”, “Reis” falan derken işin bir “Mehdi” yaratma noktasına gelişi böyle oldu!... Müthiş birşeydi bu! Tanrısal bir zırha bürünmek, kısa zamanda, kimlik arayışı içinde olan “yeni”ye ait güçler için de cazip hale gelince bu ruh hali bir anda ideolojik bir virüs gibi hızla zihinleri işgal etmeye başladı...”

“Siyah Türkler’in” devrim anlayışı böyle hortladı!..

“İşte o “fabrika ayarlarının” (“yeni Türkiye’ye ilişkin toplumsal DNA’ların) yerini eskinin içinde oluşan reaksiyoner-İslamcı ideolojik bir kimliğin alışması böyle oldu. “Devrim” mi idi söz konusu olan, çok basitti, aynen “solcuların” anladığı gibi eskinin içindeki ezilenlerin-“Siyah Türklerin”- başkaldırarak iktidarı ele geçirmelerinden başka birşey değildi bu!!... AK Parti kısa bir süre içinde böyle bir “devrimci” kimliği benimsedi... Aslında bunun ana rahminden çıkan çocuğun tekrar eskinin o Devletçi duvarlarının içine hapsolmesinden başka bir anlamı yoktu tabii, ama ne yapacaksın, demek ki iç ve dış dinamiklerin gelişme seviyesi henüz daha bu kadarına müsade ediyordu!...”

İşte, dış politikadaki değişim olayı da bütün bu süreçlere paralel olarak ortaya çıktı...

“Madem ki arkamızda “göklerden gelen ilahi bir karar” vardı, yani Tanrısal bir iradeydi söz konusu olan, o halde bunun önünde kim durabilirdi!... Amerika’yımiş, Avrupa Birliği’yemiş-Batı’yımiş bunlar ne idi ki, hepsi kendini “üst akıl” sanan, “püf” desen yıkılacak kağıttan kaplandı bunların!! “Ya Allah” dedin mi duramazlardı karşında!...”

Aşağıdan yukarıya gelişen devrimci dinamik yavaş yavaş yerini yeni tipten sübjektif idealist bir devrim anlayışına bırakıyordu... Kısa zamanda bu ruh haline uygun bir ideoloji yaratma işi de başarılmış, “Stratejik Derinliğimiz” yeniden keşfedilerek tarihten gelen “Stratejik Zihniyetimizi” günümüz koşullarında ideolojik bir silah olarak kullanma anlayışı bir anda son derece cazip hale gelmeye başlamıştı!... Artık o “yumuşak güç”, insanların vicdanına hitab etme anlayışı falan yetmiyordu. Bütün bunların güçlü bir ulus devletinin elinde ideolojik bir silah-güç haline getirilmesi de lazımdı...”

“İşte, “yanlışlar” zinciri böyle ortaya çıktı. “Dünya beşten büyüktür” diyen Türkiye, şimdi artık “madem ki öyle, o halde “EN BÜYÜK BENİM” demeye başlıyordu!!... Kendi objektif gücünü falan bir yana bırakarak o “Tanrısal güce” güvenerek herkese meydan okuma süreci böyle gelişti...”

“Mısır da darbe mi olmuştu, bu yeni ruh haline göre öyle darbeye karşı çıkmak falan yeterli değildi artık, onun alaşağı edilmesi için harekete geçmek de gerekiyordu!... Suriye’de Esed kendi halkına ateş açmış, muhalefet de buna karşı silahlı mücadeleye mi soyunmuştu, öyle “sakın ha, siz de silaha sarılmayın” falan demenin bir anlamı kalmamıştı artık; hiç tereddüt etmeden onları desteklemek lazımdı!... Halbuki eskiden olsa böyle yapmazdı Türkiye. Derdi ki, “bakın ben sizi destekliyorum, ama sakın ha siz de silaha falan başvurmayın! Bu yola girerseniz beni arkanızda bulamazsınız”!... Kendi ülkesinde tek bir kişinin bile kanını dökmeden tereyağından kıl çeker gibi başardığı işi örnek göstererek, devrimin öyle silahla falan değil, ancak varolan sistemin içinde gelişip güçlenen yeniye ait güçler tarafından

başarılabilirliğinde ısrarcı olamadı... Esed gidince onun yerine kimin geleceğini, ya da onun yerine gelecek olanların yeni bir toplumu inşa kapasitesine sahip olup olmadıklarını hiç düşünmedi... Bütün bunların yerine, her Cuma namaz çıkışı yürüyüş yaparak zalimin üstüne yürüyen muhalefet güçlerini Allah'ın-ve de "liderin"- yalnız bırakmayacağı düşünülüyordu artık!..."

"Libya'da dışardan yapılan müdahaleye karşı çıkan AK Parti ve Türkiye şimdi artık jakoben-devrimci bir duruşa sahipti. Hem sonra, buralar-"bütün o Ortadoğu ülkeleri eski Osmanlı'nın mülkü değil miydi", "1. Dünya Savaşı o emperyalist Batılı güçler tarafından ekstra bizi parçalamak için çıkarılmamış mıydı"? "Şimdi görev, o "üst akıl" oyununu bozmak, parçaları tekrar ana gövdeyle birleştirebilmek için ikinci bir kurtuluş savaşı vermektir"!... Ve bu hızla, "herşeyin müsebbibi "üst akıl" denilen, bütün kötülüklerin nedeni sayılan Batı'ya karşı ideolojik bir saldırı kampanyası başlatıldı... "Şanghay Beşlisine dahil olma" iştahı, Çin'den füze siparişi falan hep bu sürecin ürünüdür... Öyle Batı ittifakı falan takmıyordu artık Türkiye, almış başını gidiyordu... "Haklıydık" ve de önümüzde bize yol gösteren "liderimiz" arkamızda da nasıl olsa Allah vardı!..."

"Halbuki Türkiye bir süre önce Libya olayları karşısında tam tersi bir politika izlemiş, ülkelerin iç işlerine karışmanın doğru olmadığını söyleyegelmişti... Tabi o zaman Batılı dostları ve de onların içerdeki uzantısı olan "liberaller" de onu eleştirmişlerdi!! Hatta işi, AK Parti'yi ve Erdoğan'ı korkaklıkla suçlamaya kadar da götürüyorlardı. İşte, bütün bu suçlamaların da etkisiyle, AK Parti kurmayları, "devrim kaçıyor", "daha önce Osmanlı'yı parçalayarak buraları elimizden alan emperyalistler, bu kez de devrime-Arap Baharı'na sahip çıkarak malı götürecekler" diye düşünerek Libya konusundaki doğru tutumu Suriye konusunda izleyemediler..."

Bu satırlar 2015 yılında yazılan yazıya ait. Ne oldu sonra peki? Türkiye'nin içine girdiği o jakoben-Osmanlıcı politika Suriye'de duvara tosladı.

"Göklerden gelen karara" dayanarak düşürülen Rus uçağı yeryüzünde işlerin bir başka türlü yürüdüğünü gösterdi Türkiye'ye! Ve Türkiye ayaklarını yere basarak masaya oturmak zorunda kaldı. Önce Rusya ile, sonra da İsrail'le anlaşarak içine girilen yolun ne kadar yanlış olduğunu gördüğünü bütün dünyaya ilan etti (Hele şu İsrail'le yapılan Mavi Marmara anlaşmasından sonra, "bağımsız" Türk yargısının da buna uyarak davayı nasıl düşürüverdiği çok ilginç değil mi!)... Hemen bunun ardından da, Ruslarla, nükleer santralden "Türk akımına", turizmden Suriye politikasına kadar bütün alanlarda stratejik bir anlaşma imzaladı. Ruslar'a dendi ki, "bizim Suriye topraklarında gözümüz yok, bizim derdimiz Türkiye'nin güneyinde bir PKK devletinin kurulmasıyla ilgili. Bu nedenle, biz sizin işinize karışmayalım, siz de bize karışmayın. "Fırat Kalkanı" hareketinin amacı, El Bab'ı alıp PKK'yı Fırat'ın doğusuna itmektir. Bunu başardıktan sonra -ve PKK'nın da Fırat'ın doğusunda kalacağını garanti altına aldıktan sonra - kendi sınırlarımıza geri çekileceğiz"... Böyle bir öneriye Rusya'nın da Esed rejiminin de karşı çıkması mümkün değildi. Çünkü, onlar açısından da Türkiye son tahlilde hem Suriye topraklarının IŞİD'den arındırılmasına katkıda bulunmuş

oluyordu, hem de Suriye topraklarının içinde PKK'nın ayrı bir egemenlik alanı oluşturması engellenmiş oluyordu...

Obama Amerika'sının derdi IŞİD'di. Başlangıçta Türkiye'ye, "gel gir Suriye'ye, şu IŞİD'i kov şuradan" diye çok yalvardılar, ama Türkiye buna yanaşmadı. Çünkü bu o aşamada resmen Suriye'nin işgali anlamına gelecekti. Öteki Arap ülkelerinin gözünde Türkiye işgalci konumuna girecekti. O zaman ne oldu, Amerika, "madem siz hayır diyorsunuz, bu durumda ben de politikamı PKK ile birlikte yürütürüm" diyerek o tarafa yöneldi...

İşte, madalyonun PKK-PYD yanı böyle oluşmaya başlıyordu...

ABD ve Batı'lı ülkeler PYD'ye (dolayısıyla da PKK'ya tabi) silah vermekten, eğitmeye kadar ne gerekiyorsa bunların hepsini yaptılar. Tabi PKK da aptal değildi, onlar da dediler ki, "tamam biz IŞİD'e karşı savaşıyoruz ama, siz de Kuzey Suriye'yi bize bırakın, Kobani'yle Afrin'i birleştirmemize müsaade edin"! Amerika için bu önemli değildi, neden olmasındı, hemen "tamam" dediler! Hem sonra, bu şekilde, artık Osmalıcı-İslamcı bir çizgiye girerek kontrol dışına çıkmaya başlayan, "Osmanlı mülkü" falan diyerek bütün Ortadoğu'yu fethetmeye soyunan, ikide bir kendisini Şanghay Beşlisi'yle Ruslarla stratejik ittifaka girmeye falan tehdit eden Erdoğan-Türkiye'sine karşı ucu Türkiye'nin içine kadar uzanan tehdit aracı bir tampon da oluşturulmuş olacaktı!..

PKK-ABD (Batı) ittifakı böyle şekillendi, oluştu. İşin bir yanı da tabi, gelişmekte olan bir ülke olarak Türkiye'nin Batı'lı ulus devletler açısından küresel sermayeyi çeken güçlü bir rakip haline gelmesi idi. PKK'nın girişeceği "devrimci" eylemler küresel sermaye çevrelerine Türkiye'nin o kadar da güvenli bir ülke olmadığını gösterebilirdi! Turizm açısından da öyle! Ne de olsa Rus turistlerinki de can idi! Yani, PKK ve terörizm silahı Türkiye'nin umudu Ruslara bağlamasını engelleyen doğal bir silah olarak da kullanılabilirdi!..

İşte tam bu noktada, PKK'nın 20.yy kalıntısı devrimci kurmayları hemen "tamam" dediler, "artık gün bizim günümüz, Allah değilse bile Marksizmin devrimci ruhu bize de yürü ya kulum" dedi!.. Ve aynen 20.yy sonlarında o Balkan komitacılarının, Ermeni gerillalarının stratejilerini uygulamaya başlayarak, Kürt Hareketi'nin ve HDP'nin onca yıllık mücadeleleri sonunda kazanılmış olan, 7 Haziran Seçiminden sonra 80 milletvekiliyle de taçlandırılan bütün kazanımlarını bir anda Hendeklere gömdüler, "devrimci halk savaşını" başlattıklarını ilan ettiler! Nasıl olsa arkalarında, o her derde deva ABD ve Batı vardı artık, ve Türkiye köşeye sıkışmıştı!.. Hem sonra zaten Türkiye'yi yönetenler de hata üstüne hata yaparak Lozan'ı falan da tartışma konusu haline getiriyorlardı, daha ne uğraşacaklardı ki parlamentoyla falan! Yakında Türkiye ABD'nin de yardımıyla yenilgiye uğratılacak, Türkiye'nin güney doğusunda da aynen Suriyenin kuzeyinde olduğu gibi kantonlar ilan edilecekti. Gerisi sonradan gelirdi artık!..

Şimdi bu oyun sona ermek üzere. Sonuç mu:

Bu işin sonunda Türkiye'nin gözle görülen ilk kazancı, biraz o eşeğini kaybeden adamın sonra onu bulunca sevinmesine benzeyecek!.. Ama, eğer bu macera-Suriye macerası- bu arada hortlayan bütün o Osmanlıcı-İslamcı travmalarla hesaplaşılarak gerçek hayatın sınırlarını görmeye, yeniden 21.yy kulvarlarına dönmeye vesile olabilirse, işte Türkiye'nin asıl kazancı o zaman ortaya çıkacak!..

Bu işin en önemli kaybedeni Suriye halkı oldu. Koskoca bir halk mahfoldu gitti. Atlarla eşekler tepişirken olan arada kalanlara oldu!..

Kürtlere gelince: Burada asıl kaybeden PKK ve onun 20.yy kalıntısı devrim anlayışı oldu-olacak. Hem sonra bu türden bir “devrim” dünyanın neresinde başarıya ulaşmış ki zaten? Alın bütün o Balkan ülkelerini... önce Rusya’nın kucağına düştüler, sonra da AB ipine sarılarak düştükleri kuyudan çıkmaya çalışıp debelenip duruyorlar! Ermeni komitacılarının Ermeni halkına yaşattıkları acılardan hiç bahsetmiyorum. 1915’ten bahsedilirken madalyonun sadece bir yanından -İttihatçılardan-bahsedilir; tamam bu doğrudur; ama madalyonun öteki yanında da, başkalarına güvenerek “devrim” yapmaya çalışanların günahları yazılıdır! Nedense Batıcı-solcu-devrimciler bunu görmezler, bundan hiç bahsetmezler, bahsedilmesinden de hoşlanmazlar... Bence İttihatçılar kadar onlar da sorumludur soykırımdan!..

Diğer bir kaybeden, o Hendekler yüzünden evinden barkından olan Kürt halkı oldu şüphesiz. Tabi bu arada bütün demokratik kazanımlar da bir yana atıldı... Ama bütün bunlara rağmen ben Kürt halkını PKK ile birlikte kaybedenler tarafına koymuyorum. Mevcut enkazın altından süreci daha sağlıklı bir şekilde değerlendirebilecek yeni bir Kürt hareketinin doğacağını düşünüyorum...

Ama hepsi bu kadar da değil. Bakın bu arada, kimsenin dikkatini çekmeyen çok önemli bir olay daha oldu.

Barzani bir yakınını “Irak Hükümetiyle bağımsızlık konusunu görüşmek için” görevlendirdi. Yapılan ilk görüşmenin sonucu ise olumlu idi!.. En azından gazeteler böyle yazdı ve şimdiye kadar kimse de bunu tekzip etmedi. Irak Başbakanı bile “neden olmasın, oturur konuşuruz” demişti!.. Ne dersiniz, bu arada hazır Amerika Trump’ın ağzından “artık ülkelerin iç işlerine karışmayacağız” demişken Barzani de bağımsızlık ilan edebilir mi?.. Böyle bir gelişme olursa buna karşı Türkiye’nin tavrı ne olur?..

Türkiye’nin böyle bir gelişmeye karşı çıkacağını hiç sanmıyorum. Tam tersine, bir de bakarsınız Kürtler önce bağımsızlık ilan edip arkasından da Türkiye ile federasyon zemininde yeni bir birlik için düğmeye de basıverirler!.. Hiç merak etmeyin, böyle bir gelişmeye Türkiye’de karşı çıkan kimse olmaz! Ya AK parti MHP ittifakı ne yapar mı diyorsunuz? Böyle bir gelişmeye karşı çıkılacağını hiç sanmıyorum!.. Hem sonra bir de bakarsınız, “Türkiye büyüyor” falan havasıyla gazı alınan MHP de bu işe yatar da “Başkanlık Sistemi” de buna uygun hale getiriliverir! Neden olmasın, zaten Erdoğan bir ara “Eyalet Sisteminden” falan bahsetmiyor muydu?..

Kısacası enseyi karartmayın, ay gecenin karanlığında doğar demiştik... Ancak bu geçiş aralığına dikkat edin, bu ara giden kim vurduya gider ona göre!..